

Upor med živalmi

V hlevu so se živali med seboj pogovarjale.

Krava je dejala: »Ti grdi ljudje! Malo sena, ovsenih plev in vode mi dajo dnevno, od mene pa zahtevajo vsak dan več mleka! Desetkrat toliko je vredno moje mleko, kot pa tista krma, ki mi jo namečejo v jasli. Potem pa še hočejo, da naj bom zadovoljna! Telička mi pa vzamejo, ko je star nekaj tednov. Ravno privadiva se skupnemu življenju, pa ti pride zavaljen mesar in hajdi pod nož! Najbolj zoprni so mi mesarji na tem svetu! Mu, mu, mo, to je grdo!«

V svinjaku, ki je v kotu hleva, pa se oglasi pujssek: »Misliš, da se meni boljše godi? Ho, še dolgo ne! Včasih, ko gredo domači na njivo, pozabijo name in ves dan dobim komaj enkrat jesti, prav kot tisti zločinci, ki morajo živeti ob kruhu in vodi. Pa ti pride zima. Ljudje bi se radi ogreli — manjka jim maščobe. Takrat se bodo spomnili name in klavec mi bo vzel življenje. Reci, ali ni moja usoda klavnnejša od tvoje!« Tedaj potoči pujssek krokodilove solze v prazno korito.

»Vidva se nimata čemu pritoževati!« reče putka. »Za vaju kar dobro skrbe, ampak jaz sem revica! Spomladi, ko sem imela dvanajst piščet, so mi dali samo kakšen dan malo hrane, drugače so pa popolnoma pozabljali name in na družino. To res ni lepo! — Vsak dan pa bi radi videli, da bi jim dala vsaj eno jajce, kadar pa jih pokrade sosedov Peter, pa bi najrajši videli, da bi znesla kar dve... Jaz sem sita tega življenja!«

»Kaj bi tarnali in se jezili,« je predlagal pes, ki je na vratih poslušal ta pritajeni pogovor. »Uprimo se!«

In vsi so soglasno sklenili, da se bodo uprli. Pes je začel močno zavijati, krava je mukala kot še nikoli, pujssek je začel skakati po svinjaku in je odtrgal korito, kokoš pa je začela kokodajsati, da je bilo joj.

Gospodar, ki je prišel s polja, je prestrašen stopil na prag. Živali so hile nemirne in lačne. Ni razumel takoj, za kaj gre. Potem pa je stopil v hišo in dejal dekli: »Živali bo treba nakrmiti, čisto smo pozabili nanje.«

Ko so se živali do sita najedle, so mirno polegile in pujssek je zakrulil z debelim glasom: »Pa se nam je le posrečil upor in zmaga je naša!« Potem pa vse tiho je bilo.

Svjatoslav

Bobiček v deželi sanj

Vsak večer gre Bobiček v deželo sanj. Tam žive metulji zlatokrili, ptice bisernice, po stezicah belih angeli se z zvezdami lovijo. Tu in tam pa lučke rdeče, modre se bleščijo, ko da je ves svet lep božji hram. Pa se Bobiček igra in hodi, teka, skače, kot na sejmu si izbira igrače, sede v avto, vlak, zajaha aeroplan, vrti ročice, poleti ko strela čez ves svet — zvezde plašne se umikajo, luna se pa čudi, čudi, — glej, tam spodaj gore, polje, sredi njega vozle belih cest se steka, vmes blešči se modra reka in smejlja se v lepi dan — o zares lepo je, biti Bobiček!

Ko pa v jutru beli dan posije, Bobičku se dežela sanj razbije. Gleda, gleda. V tesni izbi gnetejo se sestre, bratci. Oče šel bo znova na trg, morda najde kako delo. Mati išče po predalih, vse je prazno.

Bobiček pa tehta, kje so sanje, kje resnica.